

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5100/2018
06.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милета Миладиновић, адвокат у ..., против туженог Фудбалског клуба „ББ“ ..., кога заступа Александар Бусарац, адвокат у ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж 2528/17 од 19.07.2018. године, у седници већа одржаној 06.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу број Гж 2528/17 од 19.07.2018. године.

Образложење

Виши суд у Крагујевцу је пресудом број П 28/2012 од 12.08.2014. године одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 141.000 евра по најповољнијем курсу који одређује Европска централна банка на дан исплате са припадајућом каматом у динарској противвредности по стопи коју у месту испуњења утврђује банка на неорочена девизна средства за период од 31.12.2005. године па до коначне исплате, а све у року од 15 дана. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 681.750,00 динара у року од 15 дана.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом број Гж 2528/17 од 19.07.2018. године, укинуо пресуду Вишег суда у Крагујевцу број П 28/2012 од 12.08.2014. године и пресудио: 1) делимично је усвојио тужбени захтев тужиоца, па је обавезао туженог да тужиоцу на име дуга исплати износ од 46.395 евра по најповољнијем курсу који одређује Европска централна банка на дан исплате, са припадајућом каматом у динарској противвредности по стопи коју у месту испуњења утврђује банка на неорочена девизна средства почев од 27.08.2009. године па до коначне исплате, све у року од 15 дана; 2) одбио је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени на име дуга исплати и износ од 94.605 евра по најповољнијем курсу који одређује Европска централна банка на дан исплате са припадајућом каматом у динарској противвредности по стопи коју у месту испуњења утврђује банка на неорочена девизна средства почев од 27.08.2009. године па до коначне исплате, као и за камату за досуђени износ од 46.395 евра за период од 31.12.2005. године до 27.08.2009. године у

року од 15 дана; 3) обавезао је туженог да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплате износ од 499.000,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда, тужени је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, због погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Одлучујући о ревизији туженог на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), а који се примењује на основу члана 506. став 2. Закона о парничном поступку, јер је Врховни касациони суд претходну другостепену пресуду укинуо 29.03.2017. године, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у другостепеном поступку након одржане главне расправе пред другостепеним судом је утврђено да је тужилац у периоду од 2001. до 2005 – 2006. године био председник клуба туженог и у том периоду је чинио новчана давања туженом по више основа и то као позајмицу, за изградњу балон сале, за изградњу пословног објекта и изградњу травнатог терена, а новац је давао и као донацију. Новац у виду донације тужилац је уплаћивао преко рачуна туженог, а позајмице је давао непосредно. На основу одлуке Управног одбора од 15.08.2004. године је формирана комисија у саставу ВВ, ГГ и ДД. Управни одбор није овластио ВВ да у име и за рачун туженог потпише уговор о зајму и анекс уговор, те изјаву о признању дуга са тужиоцем. Управни одбор није донео одлуку којом би прецизирао висину дуговања туженог према тужиоцу јер извештај Комисије није разматран пред Управним одбором.

На основу признанице број 202/02 на износ од 18.190 евра је утврђено да је тужилац на име позајмице за рад клуба дао туженом, а признаницу је потписао ГГ за примаоца и тужилац за исплатиоца. Из признанице број 221/02 на износ од 600 евра произилази да је тужени примио од тужиоца ради позајмице за ДД на којој се налази потпис примаоца ГГ и тужиоца као исплатиоца. Из признанице број 06/03 од 29.01.2003. године на износ од 27.480 евра произилази да су примљени од тужиоца на име позајмице закључно са 29.01.2003. године са потписом тужиоца и за примаоца ГГ. Из признанице број 21/03 од 08.02.2003. године на износ од 125 евра произилази да их је тужилац предао, а у име туженог примио ГГ. Апелациони суд није прихватио признанице број 232/02 од 18.12.2002. године на износ од 402.000,00 динара, признаницу број 235/02 на износ од 15.000,00 динара, признаницу број 205/02 на износ од 7.000,00 динара, признаницу број 207/02 на износ од 9.500,00 динара, признаницу број 218/08 на износ од 11.000,00 динара, признаницу број 220/02 на износ од 500 евра, признаницу број 222/02 на износ од 33.000,00 динара. Све признанице су оверене печатом туженог.

На основу овако утврђеног чињеничног стања правилно је другостепени суд оценио да између тужиоца и туженог постоји уговорни однос на основу члана 557. Закона о облигационим односима, да је утврђено да је тужилац вршио одређене

позајмице туженом као неформални правни посао јер закон не прописује посебну форму за његово закључење, а да из признаница које је прихватио и изведених доказа које је извео произилази да је тужилац позајмљивао новац туженом, те да тужени није вратио дуг.

Ревидент неосновано оспорава правилност пресуђења. Није тачна тврдња да се из признаница не може утврдити које лице је у својству примаоца признанице потврдило и какав је статус тог лица код туженог, те да није јасно зашто се на признаници налази печат другог фудбалског клуба и да поједине признанице не садрже датум издавања. Из списка произилази да је потписник признанице, ГГ (у међувремену преминуо) био члан Управног одбора, што произилази из записника са седнице Изборне скупштине ФК „ЂЂ“ од 01.02.2001. године. Између ФК „ЂЂ1“ са седиштем у ... и ФК „ЂЂ“ са седиштем у ... постоји веза. Наиме, решењем Министарства омладине и спорта 02.09.2009. године, ФК „ЂЂ“ је добило нови назив Фудбалски клуб „ЂЂ1“. Решењем Министарств омладине и спорта од 29.07.2010. године Фудбалски клуб „ЂЂ1“ са седиштем у ... добија нови назив клуба Фудбалски клуб „ЂЂ“ са седиштем у ... (садашњи назив туженог). Према томе, печати на признаници Фудбалског клуба „ЂЂ“ ... су одговарајући времену када су признанице издате, а клуб пословао под именом који је на печату. Нису само признанице биле доказ за утврђење чињеничног стања пред другостепеним судом, већ су и искази саслушаних сведока међу њима и сведока ДД, који је био генерални секретар ФК „ЂЂ“ од 01.01.2005. године и коме су познате чињенице да је тужилац давао новац и као позајмице и у виду донација туженом клубу. Другостепени суд је на основу оцене изведених доказа (члан 8. ЗПП) утврдио чињенично стање, навео је разлоге из којих је појединим доказима поклатио веру. Што се тиче прочитаних признаница од стране Вишег суда у Крагујевцу апелациони суд је одговорио на жалбене наводе, те је навео да се из записника са главне расправе на коме су признанице прочитане не може утврдити да ли су прочитани оригинали признаница или пак фотокопије јер то није констатовано. Тиме што је апелациони суд прочитао као доказ оригинале признаница на расправи пред другостепеним судом, тај суд није извео неке нове доказе као што се то тврди од стране ревидента, јер се ради о већ изведеним доказима пред првостепеним судом. Тужени не оспорава валидност оригиналних признаница, а другостепени суд је прихватио само оне који се односе на евра и то на име позајмице, а није прихватио признаницу где то није наведено и неколико признаница које су гласиле на динаре, јер тужилац није поставио тужбени захтев за исплату динарског износа. У овим признаницама није наведено када доспева рок враћања зајма и зато је другостепени суд камату досудио почев од дана подношења тужбе (јер је тужба опомена), а не онако како је тужилац поставио тужбени захтев. Висина дуга је уврђена на основу износа из признаница које је суд прихватио као доказ учињеног зајма. Уговор о зајму је неформалан уговор и признанице поткрепљене исказима сведока и тужиоца као странке јесу доказ да је тужилац давао новац у зајам туженом, а да тужени одбија да позајмицу врати.

Преостали ревизијски наводи се односе на одлуке Управног одбора и утврђену чињеницу да ВВ као члан Комисије није имао овлашћења да закључи анекс уговора и призна дуг тужиоцу, али се све те чињенице односе на онај део тужбеног захтева који је другостепени суд одбио као неоснован, те ови ревизијски наводи нису релевантни чак ни као извлачење аналогних закључака између положаја ВВ и потписника признанице ГГ.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић